

Laimīgi atgriezies uz skatuves pēc bērniņa piedzimšanas, Kristīne Opolais uzreiz tika pie lomas, kas no satura viedokļa nepavisam nav nekāda laimes sala – titullomas īpašnice Leoša Janāčeka operā "Jenūfa" piedzīvo dramatiskus notikumus. Atsauksmes par šo Cīrihes operas iestudējumu ir dažādas, taču Kristīnes sniegums pārlicinājis, šķiet, visus kritiķus. Kristīne Opolais 16. novembrī Latvijas Nacionālajā operā dziedāja Mimī. Nākošā reize, kad dzirdēsīm Kristīni Rīgā, iespējams, būs 2013. gada septembrī. Pievienojoties visiem Latvijas medijiem, kas Kristīnei šoruden uzdeva jautājumus, arī "Mūzikas Saule" tikās ar dziedātāju, lai parunātu gan par žurnālistiem, gan par lomām.

Orests Silabriedis

Intuīcija nerunā skaļi

SARUNA AR KRISTĪNI OPOLAIS

Orests Silabriedis: Rīgā dziedāji vispirms Mizeti, pēc tam Mimi. Ļoti labi atceros, ka faktiski tu man iepatīkies uz skatuves tieši ar Mizetes lomu – cik tas bija krāšņi, spilgti, pārliecinoši! Kā ir no Mizetes pāriet uz Mimi? Taču tik dažādas abas?

Kristīne Opolais: Jā, pavisam dažādi tēli un raksturi. Muzikālā ziņā nav viegli, jo visu laiku gribas dziedāt Mizetes replikas. Vakar gandrīz iedziedājos nu pilnīgi nejauši. Bet no mākslinieciskās puses runājot, esmu diezgan egoistiska un vienmēr gribu to laiku un vietu uz skatuves, man ļoti nepietiek ar vienu āriju! Tāpēc man nepatīk, piemēram, Mikaēla. Man nepieciešams laiks, lai sevi atvērtu. Kad visi solisti noguruši, trešajā cēlienā jebkurā lomā, pat ja runājam par *Madama Butterfly*, kad uz beigām jau tiešām ģibonis nāk, man atveras otrā elpa, un tā ir vienmēr un katrā lomā – vislabāk skan pēdējā cēlienā.

OS: Par mediju uzmanību runājot, saprotams, ka tā ir tavas profesijas sastāvdaļa, bet, no otras puses, – vai nav tā, ka dažreiz gribas patriekt visus žurnālistus tālu prom?

KO: Līdz šim nebiju sajutusi paaugstinātu uzmanību. Nekad vēl Latvijā neesmu bijusi tik noslogota ar intervijām un fotosesijām, sarunām un videoierakstiem. Diemžēl šobrīd tas ir īpaši sarežģīti, jo mani mājās gaida meitiņa, kurai ir tikai desmitarpus mēnešu. Un mums vēl nav aukles. Rodas nepieciešamību pēc PR grupas pakalpojumiem. Bet es šausmīgi baidos no kaut kā tāda, jo apmēram saprotu, ko tas nozīmē – patlaban noteikti nevarētu izdarīt visu, ko prasa PR kompānija. Katru dienu kaut kur jāskrien, burtiski pa minūtei viss sarakstīts... No tā visa ir lielāks nogurums, nekā no skatuves mēģinājumiem divreiz dienā. Runāšana šausmīgi nogurdina balsi.

OS: Liktenis pret tevi līdz šim bijis samērā labvēlīgs un ļoti pareizi pateicis priekšā, ko kurā brīdī darīt. Gan jau jautājumus ar PR pakalpojumiem atrisināsies tieši tāpat.

KO: Cerams. Intuīcija vienmēr pasaka to pareizāko risinājumu, un es vienmēr paļaujos uz likteni.

OS: Vai tādā dzīves kņadā intuīciju vienmēr var pareizi sadzirdēt? Tā nekļūdās, bet arī nerunā skaļi.

KO: Tur tā lieta. Mainīju trīs aģentus, kamēr atradu īsto, un šobrīd esmu ļoti apmierināta. Mani gan brīdināja, ka šis cilvēks ir haizivs, kurš izmantos, nogalinās un izsviedīs. Bet tā nav, jo viss ir dziedātāja rokās. Aģenta darbs ir piedāvāt, bet tavs darbs – piekrist vai nē. Runājot par *Metropolitan* debijas atcelšanu, mana intuīcija pateica, ka nevajag braukt uz turieni un ka jābrauc uz Bavārijas operu Minhenē dziedāt "Nāru". Tas bija pilnīgi pareizi. Apkārt man visi teica – tu esi traka! Tas bija ļoti riskanti un bīstami. Arī no Ņujorkas puses izskanēja replika – sak, vai meitene saprot, ko dara... Bet intuīcija pateica – pat, ja nebūs vairs neviena aicinājuma no *Metropolitan*, man jādzied "Nāra". Patlaban man veidojas ļoti labas attiecības ar Metropoles operu.

OS: Tavam aģentam haizivij noteikti ir vārds un uzvārds. Domāju, lasītājiem varētu būt interesanti – ko nozīmē aģents! Kā haizivis uzvedas?

KO: Jā, manam aģentam ir vārds un uzvārds – Alans Grīns. Aģentūra saucas *Zemsky / Green*. Tā ir tiešām milzīga aģentūra, kas strādā arī ar Jonasu Kaufmani, Ramonu Vargasu, Marinu Poplavsku, Nino Mačaidzi; arī Rolando Viljasons strādāja astoņus gadus ar Alanu, tā ka viņam ir milzīga pieredze. Alans sāka Ņujorkas aģentūrā *Columbia*, un tad viņi ar draugu izveidoja savu aģentūru, kas tā arī saucas *Zemsky / Green*. Es teiktu tā – ne visi mīl Alanu, ne visi opernami. Taču neviens nevar nestrādāt ar viņu, jo viņam ir milzīgs dziedātāju tirgus un pieredze – 27 gadi. Man patīk, ka viņš nespiedis dziedāt, ja neesi pie balss. Viņš ne no kā nebaidās, un tas dod drošības sajūtu – šis cilvēks problēmu gadījumā vienmēr pastāvēs par tevi. Protams, viņam arī ir īpašība mazliet tā kā diktēt, un viņš vispār necieš vārdu 'nē'. Sākumā bija grūti, viņš arī žēlojās Andrim [Nelsonam], ka viņai raksturs un tā, bet nu galu galā...

OS: Tā pieņemts, ka aģents žēlojas?

KO: Ne jau sliktā ziņā. (*smaida*)

OS: Ari raksturs...

KO: Viņš jau saprot – ja es esmu spītīga un nevaru kaut kam piekrist, tad manī runā intuīcija. Galvenajos momentos mūsu intuīcija tomēr sakrīta. Viņš mani atbalstīja "Nāras" gadījumā. Arī runājot par manu *Covent Garden* debiju, – viņš nespieda, jo es biju stāvoklī. Teica, ka man jāizlemj pašai. Mana debija Londonā bija plānota tikai 2017. gadā, tādi opernami plāno ļoti uz priekšu. Protams, visu izšķīra tas, ka diriģēja Andris.

OS: Ja pareizi atceros, tas tev bija pārsteigums?

KO: Andrim ne visai patīk tas, ka operpasaulē diriģents vairs maz ko nosaka. Operu viņš diezgan reti diriģē, mēs gandrīz par to nerunājam.

OS: Tas ir šausmīgi žēl...

KO: Šausmīgi žēl, un viņš diriģēs aizvien retāk un retāk, tā viņš izlēma.

OS: Kristīne, lūdzu, ietekmē viņu!

KO: Es neko tur nevaru izdarīt! (*smejas*) Kopā mums bija paredzēts projekts, bet diemžēl tas atcelsies. Runa ir par "Manonu Lesko" uz Berlīnes Valsts operas atjaunotās skatuves. Izrādījās, ka opernams vēl nebūs gatavs, un Šillera teātri, kur tai izrādei vajadzēja notikt, ir ļoti sliktā akustika. Tās "Bohēmas", kas tagad būs Berlīnē un Vīnē, līdz kādam 2017. gadam būs pēdējais, ko mēs kopā darām, jo Andris pāriet uz Štrausu un Vāgneru, ko es vēl nedziedu, un līdz 2017. gadam man nav nekas plānots.

OS: Elzu nevari dziedāt?

KO: Es gribu dziedāt Elzu, un es arī sāksu Vāgneru ar Elzu, varbūt Elizabeti. Par Pučīni – tas laikam mums ar Andri pagaidām bija pēdējais kopīgais. Andris Londonā secināja, ka Pučīni viņš gribētu tikai ar mani taisīt, jo mēs tiešām mīlam šo mūziku un jūtam viens otru. Mums pat nav vajadzīgi mēģinājumi, mēs vienkārši saprotamies bez sarunāšanas. Bet atceltās "Manonas Lesko" vietā maestro Antonio Papano tieši tajā pašā laikā piedāvāja jaunu "Manonas"

Titullomā Janāčeka operā "Jenūfa" Cīrihes operā

iestudējumu Koventgārdēnā ar Jonasu Kaufmani. Uz Manonas lomu tobrīd bija pretendentes ar lieliem vārdiem, bet tā sanācis, ka kaut kas viņam iepatīkās manā Londonas *Butterfly*...

OS: Var pat nojaust – kas!

KO: Mēs par to vispār nerunājam, es tikai zinu, ka viņš skatījās manu izrādi. Pēc trim dienām vienkārši pazvanīja aģents un teica, ka ir tāds piedāvājums.

OS: Tev patīk Papano?

KO: Jā, viņš ir absolūts mūziķis. Man patīk, ka viņam tempi vienmēr ir *a tempo*. Ja runājam par tādām milzīgām lomām kā *Butterfly*, Toska, Manona Lesko – tur var nomirt, ja...

OS: ...ja diriģents ir bez uguniņas?

KO: Jā. Ja nav vēlme iet uz priekšu, turot spriedzi. Tad ir ļoti grūti. Man liels prieks, ka mēs sadarbosimies. Cerams, viss izdosies.

OS: Vai tu ar Kaufmani jau esi dziedājusi?

KO: Nē, tā būs pirmā reize. Mēs laikam satiksimies ar Jonasu arī Ņujorkas *Metropolitan*, un tā atkal būs "Manona Lesko". Tas vēl

nav oficiāli pasludināts, bet tāds piedāvājums ir izskanējis. Šķiet, 2015.–16. gada sezonā.

OS: Man gribētos viņu saukt par šibrīza pasaules labāko tenoru.

KO: Viņš ir absolūti unikāls – dzied praktiski visu repertuāru, ko tik var iedomāties, un dara to briljanti, manuprāt. Ļoti patikami, ka viņš nav tipisks tenors Narciss.

OS: Starp citu, kas šobrīd notiek ar Viljasonu? Kā viņam klājas?

KO: To es gan nezinu. Man ar Rolando diemžēl nav nekādu plānu. Bet es zinu, ka Maija ar viņu dziedās “Bohēmu”, ja nemaldos, Londonā. Maija ir veiksmiece – Rolando nesīs viņu uz rokām. Viņš ir kolosāls, fantastisks. Uz mūsu kopīgajām izrādēm gāju kā uz svētkiem. Nezinu, kādā viņš tagad ir vokālā formā. Alans, kurš tiešām parasti zina gandrīz visu, teica – Rolando ir tik dziļi mūzikā, viņa temperaments, mīlestība uz mūziku, tas viss vienkārši bija vairāk par viņa balsi iespējām. Viņš nekad nevarēja atcelt izrādi – pat, ja bija slims. Kā tas ir atcelt – cilvēki taču gaida! Secinājums pats par sevi – ja tu domā par visiem, vienkārši pazūdi.

OS: Bet kā sadalīt sevi?

KO: Tas ir traki! Būsi egoists un domāsi tikai par sevi, – tava māksla var neaiziet līdz publikas sirdij. Un, ja atdosi visu pilnībā, pakāpeniski zaudēsi sevi. Laikam te atkal vietā tas gudrais teiciens par vidusceļa atrašanu.

OS: Tu piesauci Maiju [Kovaļevsku]. Vai mūsu slavenās dziedātājas savstarpēji mēdz kontaktēties?

KO: Man laikam ar Elinu [Garanču] vissiltākās attiecības. Arī ar Marinu [Rebeku]. Ar Maiju nav attiecību. (*smiekli*) Respektīvi, es zinu, ko viņa dara...

OS: Man liekas, Maija vispār ļoti savpatna.

KO: Jā, katram savs raksturs.

Tā ir tāda viņas raksturīga īpašība – būt noslēgtai, un es domāju, ka tur ir savs šarms. Dabiski, mēs visas zinām, ko katra dara. Ir ļoti patikami, kad kolēģi apsveic tevi ar kaut ko, kas pagājis. Eļina vienmēr atceras par mani, mēs mēdzam sarakstīties.

OS: Jūs taču nekonkurējat?

KO: Nē, absolūti nē. Katrai savs repertuārs. Pat, ja dubultojas kādas lomas, interpretācijas ir ļoti dažādas. Man prieks par visām, jo es zinu, ko nozīmē strādāt, sasniegt kaut ko. Apmēram saprotu, ko nozīmē stāvēt uz skatuves un dziedāt, tāpēc neuzdrošinos nevienu aprunāt un kritizēt. Tas nav godīgi. Kritizēt kolēģus ir zemākais, ar ko nodarboties.

OS: Bet tas jau arī laikam nav īsti pieņemts?

KO: Protams, nē. Man mēdz jautāt – kā ir ar konkurenci? Es nesaprotu – kāda konkurence?! Vai ir iespējams dziedāt vienai pašai visur un visas lomas? Protams, ja atceramies tos laikus, kad dziedāja Marija Kallasa un Renāta Tebaldi, Anna Mofo, Renāta Skoto, Anna Tomova-Sintova... Kabaivanska, Ričarelli... Visas bija fantastiskas savā ziņā. Tā ir gaumes lieta – vienam patīk šampanietis, otram konjaks.

OS: Tu nosauci izcilus vārdus. Vai tev sirdī vai disku plauktā ir sevišķi tuvo balsu kolekcija, kas iedvesmo?

KO: Jā, visvairāk manos plauktos var atrast ierakstus ar Mariju Kallasu un Renātu Skoto, divām dziedātājām aktrīsēm, kas man ir ļoti svarīgas. Viņas ne tikai dziedāja uz skatuves, bet arī dzīvoja. Un arī viņu repertuārs man tuvs, īpaši Renātas Skoto dziedātais.

OS: Vai tu ar viņu esi kādreiz tikusies?

KO: Nē, bet es ceru, ka man tas kādreiz izdosies Ņujorkā, jo mans aģents ļoti labi pazīst Skoto. Es gribētu dabūt dažas meistarklases – vienkārši dažus padomus. Viņa ir leģenda! Nevis viņas balss dzied, bet dvēsele spīd un sirds nāk līdzī.

OS: Vai soprāns var iedvesmoties arī no kontralta?

KO: No visa kā var iedvesmoties! Pirmais, ko pamanu, – tā ir harmonika, gaisma ap mākslinieku. Ja es to redzu, tas mani fascinē,

Titullomā Dvoržāka operā “Nāra” Bavārijas Valsts operā

INTUĪCIJA VIENMĒR PASAKA PAREIZO RISINĀJUMU, UN ES VIENMĒR PAĻAUJOS UZ LIKTENI

lai kāda balss tā būtu – soprāns, tenors, bass...

OS: To var arī ierakstā dzirdēt?

KO: Neesmu liela CD fane. Man dažkārt jautā – vai tu gribi kontraktu

ar kādu lielu skaņu ierakstu kompāniju? Ir labi piedāvājumi, bet tur ir problēma – jo lielāka kompānija, jo mazāk tu vari izvēlēties repertuāru. Bet man nelielas godīgi rakstīt to, ko tu nemāki dziedāt..

OS: Kādu piemēru, lūdzu. Kā tev liekas, ko tu nemāki? Un vispār – ko tas nozīmē? Nejūties savā ādā?

KO: Nu, ja man jādzied Lučija vai Traviata... Es varu, protams, bet tas nebūs godīgi.

OS: Vai tāpēc, ka tās nav pārāk interesantas lomas, piemēram, Lučija?

KO: Nu jā. Man tā mūzika liekas...

OS: Dekoratīva – teiksim, kā ir.

KO: Jā. Arī Traviata.

OS: Bet Dezdemona?

KO: Bišķiņ labāk! (*smiekli*) Bet man patīk arī banālas operas – “Toska”, piemēram, ir ļoti banāla.

OS: Jā, bet tur tāda uguns.

KO: Sievietēm cits raksturs. Es mīlu Pučīni, neko nevaru darīt. Franču valoda man samērā sveša, franču operas arī, kaut gan ir piedāvājumi, par kuriem pagaidām vēl nevaru runāt. Bet, piemēram, Mikaēla... Labi, neapsaukšu slikti šo lomu. Tā ir brīnišķīga loma, vienkārši nav domāta man. Man patīk kaut kas ļoti dziļš. (*pauze*) Laikam nepareizi... Traviata arī ir ļoti dziļa, bet vai es tiešām žēloju šo sievieti? Nezinu. Viņa izvēlējās tādu dzīvi. Katram ir izvēle. Man nav viņas žēl ar visu to klepošanu.

OS: Toskas tev ir žēl?

KO: Jā.

OS: Jocīgi. Es biju iedomājies, ka Toskā var iemīlēties, bet žēlot viņu...

KO: Man ir žēl viņas. Situācija ir tāda: tu ļoti mīli kādu cilvēku, bet tev jāatdod sevi kādam, lai glābtu mīloto cilvēku. Bet tas otrs tev ir tik pretīgs, ka tu vienkārši... Tā nav fiziska izvarošana, tur jau par dziļākām lietām ir runa. Un tā situācija, tā spīdzināšana... Bet tas ir subjektīvi, varbūt tiešām kādam nav nemaz žēl Toskas. Man atkal Traviatas nav žēl.

OS: Kā ir ar tādu sievieti kā japāniete *Butterfly*? Vai eiropietim vispār ir iespējams saprast, kā tas iespējams – tu atvadies no bērna un pāršķel sev vēderu? Kas tā vispār par situāciju?

KO: Čočosana ir viena no vissmagākajām lomām.

OS: Tu vari viņu saprast?

KO: Es viņu ļoti labi saprotu. Domāju, ka viņa ir svētu cilvēku rindās, neskatoties uz to, ka viņa pati sevi nogalināja. Šķirties no sava bērna, saprotot, ka viņam tā būs labāk... Protams, viņa nespētu dzīvot bez bērna. Šis vispār ir viens no spēcīgākajiem opertēliem. Arī Jenūfa. Jāskatās gan – kādā režijā. Čirihē Jenūfa bija vienkārši tāda draiskule. Man sevis nebija žēl, līdz ar to bija ļoti grūti spēlēt šo lomu, dzīvot šo lomu.

OS: Vispār stāsts ir neiedomājami traģisks.

KO: No stāsta viedokļa – visdziļākais, ko var atrast operās. Varbūt es kaut ko vēl nezinu. Man kaut kad būs Boito operā “Mefistofelis” divas lomas – Margarita un Elēna.

OS: Kas būs kolēģi?

KO: Par Boito es vēl nezinu, toties zinu, ka būs Alevi “Židiete” ar Roberto Alanju. Jauns iestudējums Minhenē. Es ļoti gaidu šos divus projektus, jo tās ir jaunas lomas. Minhenē nākošsezon būs arī Vitēlija, par ko man liels uztraukums. Visupirms tas ir Mocarts! Dramatiska loma, tehniski arī tur ir ko darīt, tāpēc man liels izaicinājums. Es ļoti ilgi domāju un nepiekritu šim projektam, bet operas intendants un mans aģents pierunāja, sakot, ka man jādzied šī loma, jo tā ir spilgta, dramatiska. Ja diriģents būtu kāds, kas pieturas pie visām Mocarta tradīcijām kā, piemēram, Luijs Langrē, ar ko es iestudēju “Donu Žuanu”, kur bija jādzied *non vibrato*, ne par ko nepiekritu. Bet izrādījās, ka Minhenē būs brīnišķīgs, fantastisks diriģents, kas, paldies dievam, nav nekāds lielais Mocarta speciālists, – Kirils Petrenko, Minhenes operas nākošais galvenais diriģents. Aģents nomierināja mani, ka viss būs kārtībā un es varēšu dziedāt pati ar savu balsi. Traka izskatās tā sezona... “Tita žēlastība” Minhenē, “Piķa dāma” Čirihē un “Manona Lesko” ar maestro Papano.

OS: “Piķa dāmu” tu vismaz zini.

KO: Jā, tā tikai jāatkārto.

OS: Vitēliju stipri gribētos dzirdēt. Vai nav tā, ka tev jāiet pie kāda uzasināt koloratūras?

KO: Obligāti, jā. Visupirms tā ir mana skolotāja Nīderlandē. Bet, runājot par Mocartu, domāju, ka vajadzēt pastrādāt arī ar speciālistiem, kas palīdzētu iejusties stilā. Koloratūras nav nekas traks. Elvīra bija sarežģītāka.

OS: Ja tev pajautātu pilnīgi abstrakti – no kurienes sākas cilvēka balss?

KO: Nu noteikti ne jau kaklā. Balss rodas no dvēseles, kas ir arī tava pieredze. Man liekas, ka māksliniekam jābūt drusku tā kā badā. Ja tu esi ar visu apmierināts, kaut kas isti nav kārtībā. Mēs vienmēr esam meklējumos, vienmēr neapmierināti ar sevi, mums vienmēr liekas – ir slikti. Katru reizi, kad eju uz skatuvi, pat tad, kad viss iet *okay*, katru reizi, kad redzu kaut kādu nenormālu reakciju no skatītājiem, ka viņi ceļas kājās, kliec tik skaļi, – tas liekas pilnīgs absurds. Katru reizi es domāju – par ko? Un daži cilvēki man jautā – nu ko tu koķetē, kā var būt citādi... Bet es zinu – nevar būt izaugsme, ja tu patīc pats sev.

OS: Vai tas ir iemesls tam, ka tu neesi isti apmierināta ar “Māsas Andželikas” ierakstu?

KO: Andris nav apmierināts, un es neesmu apmierināta. Es vispār nevaru balsi savu klausīties. Kad mums atsūtīja pārbaudīt skaņu, paskatījāmiejs viens uz otru un teicām – vai vispār to vajadzēja darīt?

OS: Nekādu redzamu brāķu taču tur nav?

KO: Skaidrs, ka no malas viss laikam ir fantastiski. Mums ir arī ļoti labas recenzijas. Vienkārši es runāju par savām personiskām izjūtām – ļoti reti ir tā, ka patīk.

OS: Tu vispār negribi apstādinātu mākslu. Tev vajag dzīvo skatuvi, laika ritējumu?

KO: Jā.

OS: Bet “Nāras” DVD?

KO: Ar “Nāras” DVD bija citādi. Visupirms man jau bija pilnīgi vienalga, es nezināju, ko raksta, kur raksta. Tur bija kā sapnī. Bet, kad atsūtīja apstiprināšanai ierakstu, pirmoreiz mūžā man bija tā, ka es apsēdos, mute vaļā, un tā arī līdz beigām noskatījos, bet nevienu brīdi nevarēju saprast, ka tā esmu es. Viņi samontēja tā, ka pat aplausu nav beigās. Rakstīja pirmizrādi un otro izrādi. Kā tas viss samontēts, lielie plāni, seja pa visu, asaras, ūdens, asinis un zivtiņas. Viss kā no citas pasaules. Pirmoreiz mūžā skatījos uz sevi, neredzot sevi, bet cilvēku, kas ir...

OS: Tajā brīdī tu varbūt sajūti, kā jūtas tavs skatītājs?

KO: Ja viņš jūtas tā, tad tas ir spēcīgi. Bet nav bieži, kad man pašai tāda sajūta, ka es varu abstrahēties un neskatīties uz sevi, neklausīties, kā dziedu – te varēja tā, te citādi.

OS: Lai kas ar tevi dzīvē nebūtu noticis, tu par visu vari būt pateicīga, jo tas viss ir ieaudies tavā dvēselē un tavā balss tembrā.

KO: Man nekad nebija viegli. Es jau pieradu, ka man nav viegli un ir visu laiku kaut kādi pārbaudījumi, kaut kādas grūtības. Ja cilvēkiem liekas, ka esmu lutināta, – labi. Bet neviens jau nezina to *underground*. Nevienš neredz, kā padodas balss, dziedāšana un tēli, kā tu viņus meklē, un to arī nevajag zināt. Cilvēks grib redzēt rezultātu. Bet neviens arī neteica man, ka būs viegli. Es pati izvēlējos šo ceļu. Es vienmēr ar humoru uztveru visus viedokļus par savu dzīvi un sevi, ka es esmu lutināta, Dievs man daudz ko iedevis. Dievs man balss ziņā nav iedevis neko! Es mācījos visu pati. Mani pat neuzņēma Latvijas Mūzikas akadēmijā. Par ko ir runa? Katru soli vajadzēja visiem pierādīt, neviens neko nekur nepalīdzēja. Nevienš man nelika mācīties nemitīgi tās lomas operā, kad es biju vēl kora māksliniece, neviens nelika iet sēdēt mēģinājumos, kad visi domāja, ka esmu traka, ko es tur daru visu laiku. Atceros izteicienu – ko tā trakā te sēž... Nevienš nelika man visu to darīt, un neviens uz paplātes nekaitnesa.

Arī runājot par dažām lielām zvaigznēm. Es ļoti bieži dzirdu par Annu Netrebko izteicienus, ka viņa taču iztaisīja mediji, tur viņa ar to un te ar to, un tāpēc viņa tāda. Nu, nav tā. Pirmkārt, neviens nezina, kā bija, otrkārt, pie tā, ka viņa tiešām ļoti smuka bija un labi izskatījās, viņa arī dziedāja. Nu nevar Arnonkūrs Zalcburgā par smukām acīm paņemt meiteni, uzticēt viņai lomas. Tā tas nav, tāpēc es domāju, ka tā runā cilvēki, kuri paši nezina, ko nozīmē iet, cīnīties un strādāt.

OS: Daudzi jau nemaz nemāk strādāt.

KO: Jā. Tāpēc es neuzdrošinos par kolēģiem pateikt – ak, nu skaidrs, tas ir tāpēc, ka viņa... Tā nav. Ja cilvēks kaut ko sasniedzis, viņš noteikti strādājis pie tā. Domāju, ka kritizē un runā tie, kas paši nav sasnieguši neko. Cilvēki nezina, ko nozīmē cīnīties un dabūt, ko vēlies. 🌟

Pučini operā *M-me Butterfly* Londonā, 2011